

større diskussioner, hvor det ikke er et konkret forslag, vi diskuterer, men hvor vi diskuterer, hvad det egentlig er for et samfund, vi vil have; hvor meget overvågning vi vil have; hvor meget vi vil lægge vægt på at kunne opklare forbrydelser i forhold til, hvor meget frihed vi vil have, og hvor meget ret vi vil have til at kunne bevæge os omkring, uden at nogen kan følge med i det, uden at nogen kan tjekke, hvor vi har været.

Kl. 14.45

Man kunne jo også vælge at sige: Vi ønsker mindre overvågning, end vi har i dag. Til gengæld ønsker vi at øge folks tryghed ved nogle andre tiltag. Vi kunne f.eks. se på det glimrende initiativ om forebyggelse, som Det Kriminalpræventive Råd vedtog for nogle år siden. Ved at indrette bebyggelser, ved at indrette det offentlige rum osv. kan man nedbringe kriminaliteten ganske væsentligt, uden at det koster os noget på vores frihed.

Man kunne på stationer og andre steder se på at have mennesker til stede i stedet for bare et kamera, som jo kun kan bruges, når overfaldet er sket. Tilsvarende kunne man på Strøget, hovedgader og andre steder se på, hvad vi kan have der af mennesker, og andre måder at skabe tryghed på end bare at tro, at overvågningen skulle give os den tryghed.

Man må så også med hensyn til den del, der handler om, at vi skal forebygge bankrøverier, have overvejelser om: Hvad er det så, der sker i stedet? Flytter vi bare røverierne, så de finder sted nogle andre steder, så de finder sted hos urmageren, på tankstationen eller hos den unge pige, der står i bagerforretningen alene om morgenen, eller bliver til gaderøverier, som vi desværre også ser en del af? For så kan man sige, at det ikke hjælper meget; så flytter vi det bare.

Vi burde så måske hellere se på, hvad vi mere generelt kan gøre for at nedbringe antallet af røverier. Kunne vi gøre noget mere generelt forebyggende for at prøve at lære mennesker, hvad det gør ved andre mennesker, når man foretager et røveri? Er der noget der, vi kunne tage fat i, nogle andre metoder, vi kunne bruge, hvis vi ikke kun var optaget af det teknologiske fix, der ligger i overvågningssamfundet? Det synes jeg kunne være spændende at få en debat om i stedet, men det kræver, at man begynder at tænke i andre baner, end man gør, når man bare vil sætte tv-kameraer op.

Som det nok er fremgået, kan Enhedslisten ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Fru Line Barfod bliver ved med at komme med den udtalelse, at man frit skal kunne gå en tur, uden at nogen ved, hvor man færdes. Der har jeg i forbindelse med det her lovforslag behov for en definition af, hvem det nogen er, fru Line Barfod taler om. For som jeg har forstået det her, er det altså et spørgsmål om, at det er en computer eller en maskine, der foretager en elektronisk optagelse, som automatisk slettes, og ingen må kigge i optagelserne, medmindre der er sket en forbrydelse, og så er det kun på det tidspunkt, hvor forbrydelsen er sket. Så hvem er nogen, der holder øje med fru Line Barfod, når hun går en tur?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er det menneske, der skal se på den optagelse, hvis der er sket noget. Det vil være nogle mennesker, der skal se på de optagelser. Det er jo ikke maskinerne selv, der skal prøve at se, om de kan parre det med alle de mange fotoer, der på et eller andet tidspunkt vil ligge af os alle sammen, når vi alle sammen har fået et biometrisk pas. Jeg går ud fra, at der går nogle år endnu, før det er sådan, så foreløbig vil det være mennesker, der skal sidde og gennemse de optagelser forskellige steder fra. Vi har jo allerede set i forskellige konkrete sager, hvor der er sket noget, at man så har set alle optagelserne fra togstationer i et bestemt område igennem med alle de mange mennesker, der har været på de togstationer.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Vi kan så konstatere, at i det omfang fru Line Barfod – det håber jeg aldrig sker – skulle blive udsat for en forbrydelse, f.eks. blive overfaldet meget groft, så vil hun føle det meget krænkende, hvis en politimand efterfølgende på en videooptagelse kan se, hvem der overfaldt fru Line Barfod.

Den holdning kan man selvfølgelig have, og det skal jeg ikke dvæle mere ved, men tage fat i en anden ting, som fru Line Barfod var inde på, nemlig at man med dette lovforslag og de tiltag, regeringen kommer med, bare flytter røverierne fra banker over til bageren. Der er jeg nødt til at henvise til forslaget punkt 2, hvor der står, at der i § 2 efter nr. 2 indsættes et nyt nr. 3, litra a. Heraf fremgår det, at det ikke kun er banker, det